

Novembre 2020

«Feliços els qui ploren, perquè seran consolats» (Mt 5,4)

Qui no ha plorat a la seva vida? I qui no ha conegut persones, el dolor de les quals vessava en llàgrimes? Avui que els mitjans de comunicació ens porten imatges de tot el món a casa nostra, correm el risc d'acostumar-nos-hi, d'endurir el cor davant el riu de dolor que ens aclapara.

També Jesús va plorar i va conèixer els plors del seu poble, víctima de l'ocupació estrangera. Molts malalts, pobres, vídues, orfes, marginats, pecadors acudien a ell per escoltar la seva Paraula reconfortant i ser curats en cos i ànima.

En l'Evangeli de Mateu, Jesús és el Messies que compleix les promeses de Déu a Israel i per això anuncia:

«Feliços els qui ploren, perquè seran consolats»

Jesús no és indiferent a les nostres tribulacions; s'implica personalment per guarir el nostre cor de la duresa de l'egoisme, per omplir la nostra solitud, per enfortir la nostra acció.

Chiara Lubich, en el seu comentari de l'Evangeli, ens diu: «Jesús amb aquestes paraules no vol que l'infeliç simplement es resigni, amb la promesa d'una recompensa futura, sinó que també pensa en el present. De fet, el seu Regne, encara que no sigui d'una manera definitiva, ja és aquí. És present en Jesús que, ressuscitant d'una mort soferta en la més gran aflicció, va vèncer la mort. I també és present en nosaltres, en el nostre cor de cristians: Déu és en nosaltres. La Trinitat hi ha fet estada. Llavors la benaurança anunciada per Jesús pot fer-se realitat ja des d'ara. [...] El patiment pot romandre, però hi ha una nova força que ens ajuda a portar les proves de la vida i a ajudar els altres en les seves penes, a superar-les, a veure-les, com Ell les ha vistes i acceptades com a mitjà de redempció»^[1].

«Feliços els qui ploren, perquè seran consolats»

A l'escola de Jesús, podem aprendre a ser, els uns per als altres, testimonis i instruments de l'amor tendre i creatiu del Pare. És el naixement d'un món nou que saneja la convivència humana des de l'arrel i atreu la presència de Déu entre els homes, font inesgotable de consol per eixugar les llàgrimes.

Lena i Philippe del Líban han compartit la seva experiència amb els amics de la seva comunitat eclesial: «Benvolguts, us donem les gràcies per la vostra felicitació de Pasqua, tan especial aquest any. Estem bé i mirem de no contagiar-nos del virus. Però, com que ens trobem a primera línia en l'acció "Parrainage Liban"^[2], no sempre podem quedar-nos a casa i sortim cada dos dies aproximadament per assegurar les necessitats urgents d'algunes famílies: diners, vestits, aliments, productes farmacèutics... Abans de la Covid-19, la situació econòmica del país

ja era molt difícil i, com a tot el món, ha empitjorat avui. Però la Providència no hi falta: l'última va arribar la setmana passada per mitjà d'un libanès que viu fora del país. Va demanar a Lena que assegurés un dinar complet tres cops a la setmana per a dotze famílies durant tot el mes d'abril. Una confirmació de l'amor de Déu que no es deixa vèncer en generositat».

Letizia Magri

^[1] Paraula de vida, novembre de 1981: C. Lubich, *Palabras de Vida/1* (1943-1990) (ed. F. Ciardi), Ciudad Nueva, Madrid 2020, pp. 230-231.

^[2] Explica Lena: "L'acció Parrainage Liban va néixer al Líban al 1993 per part d'un grup de famílies que vivien la Paraula de vida, per ajudar una mare amb cinc fills que tenia el marit a la presó. Fins avui hem ajudat prop de 200 famílies, de tot el Líban i de totes les religions. Els nostres col·laboradors treballen de diverses formes perquè les famílies retrobin l'autonomia: amb visites al domicili, recerca d'allotjament i treball, ajuda als estudis. Hi ha un centenar de persones i empreses que creuen en la nostra acció i ens ajuden econòmicament."